

Sygn. akt I C 1560/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa(...). z/s w L.

przeciwko M. Ś.

o zapłatę kwoty 329,92 zł

oddala powództwo.

sygn. akt I C 1560/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z/s w L. wniosła pozew przeciwko M. Ś.o zapłatę kwoty 329,92 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 300 zł od dnia 26.09.2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 29,92 zł od dnia 3.07.2013r. do dnia zapłaty, i kosztami procesu. W uzasadnieniu podała, że w wyniku umowy cesji z dnia 28.09.2012r. nabyła od (...)wierzytelność, z tytułu wystawionych not obciążeniowych, dotyczących niezwróconego przez pozwanego sprzętu, będącego własnością cedenta, zgodnie z załączonym do pozwu częściowym wykazem wierzytelności.

Pozwany zarzucił, że około 8 – 10 lat temu, po okresie obowiązywania umowy, zwrócił sprzęt do odbioru telewizji satelitarnej, otrzymany od (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność przysługującą względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Z dołączonego do pozwu dokumentu(...)(k-15v.), zawartej pomiędzy (...) i stroną powodową, nie wynika, aby powód nabył wierzytelność, przysługującą przeciwko pozwanemu, z tytułu wystawionych not obciążeniowych, dotyczących niezwróconego przez pozwanego sprzętu, będącego własnością cedenta. Powód nie przedstawił umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r., o której mowa w art. 1 ust. 1 dołączonej „umowy szczegółowej“, ani załącznika nr 1, tj. listy wierzytelności. Dowodem na tą okoliczność nie może być (...) (k-14), który, jako niepodpisany, nie stanowi nawet dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Z samego zaś faktu, że strona powodowa sporządziła dokument, w postaci zawiadomienia o cesji wierzytelności, adresowany do pozwanego, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność w wysokości 300 zł przeciwko pozwanemu w ogóle istniała, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby owo „zawiadomienie“ w ogóle zostało doręczone pozwanemu, w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią. Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie

dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na podstawie zeznań pozwanego, Sąd ustalił, że łączyła go z (...) umowa o świadczenie usług, na podstawie której pozwany korzystał z telewizji satelitarnej, otrzymując w tym celu sprzęt do odbioru telewizji: kartę cyfrową i terminal cyfrowy SD, z obowiązkiem zwrotu po okresie obowiązywania umowy. Umowa została zawarta w okresie od 2000r. do 2004r. Po jej rozwiązaniu, w 2004r. lub 2005r., pozwany zwrócił w.w. sprzęt do punktu obsługi klienta(...), mieszczącego się w K., następnie, w wyniku wezwania do zwrotu sprzętu, wysłał otrzymane pokwitowanie zwrotu do siedziby (...). Rezygnując z usług (...) pozwany zawarł analogiczną umowę z innym podmiotem, świadczącym usługi w zakresie korzystania z telewizji satelitarnej.

Powód nie przedłożył umowy, łączącej zbywcę wierzytelności z pozwanym, w tym regulaminu świadczenia usług ani cennika, z których wynikałby obowiązek pozwanego zwrotu w.w. sprzętu, termin świadczenia, oraz wysokość kary umownej, przewidzianej za niewykonanie tego obowiązku (art. 6 kc). Zarazem Sąd ustalił, w oparciu o zeznania pozwanego, że ten zwrócił otrzymany sprzęt po okresie obowiązywania umowy. W tej sytuacji, wystawienie przez poprzednika prawnego powoda noty księgowej z dnia 10.09.2012r. na kwotę 300 zł (k-12), na której powód oparł swoje roszczenie, nie znajduje jakichkolwiek podstaw prawnych.

Nawet, gdyby uznać, że brak przedstawienia pokwitowania zwrotu sprzętu obciąża pozwanego, to w pierwszej kolejności ciężar udowodnienia istnienia zastrzeżenia kary umownej w określonej wysokości (art. 483§1 kc) i terminu wymagalności świadczenia spoczywał na stronie powodowej, a ta, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, faktów nie wykazała (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc).

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dokumentów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa działała przez profesjonalnego i doświadczonego w takich sprawach pełnomocnika. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika (art. 210§1 kpc). Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.

Niezależnie od tego, że powód nie wykazał terminu wymagalności i wysokości świadczenia, a co za tym idzie – możliwości dochodzenia odsetek od żądanej kwoty, domagając się odsetek od kwoty, wskazanej w nocie obciążeniowej, od dnia 26.09.2012r., oraz odsetek od kwoty 29,92 zł, stanowiącej, jak można się domyślać wartość skapitalizowanych odsetek, z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, naruszył zakaz anatocyzmu, przewidziany w art. 482§1 kc, żądając podwójnie odsetek od tej samej kwoty za ten sam okres.